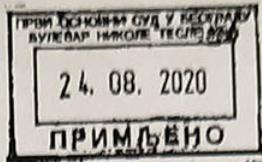

Република Србија
ВИШИ СУД У ЈАГОДИНИ
Гж.бр.810/19
12.08.2020. године
Јагодина

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ЈАГОДИНИ, у већу састављеном од судија Светлане Јеремић, председника већа, Мирјане Стојановић и Душице Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Мирјане Денков-Раовић, из Београда, чији је пуномоћник Јамина Павловић, адвокат из Београда, против тужених Удружења ликовних уметника Србије, Београд, чији је законски заступник Русалић Душан, којег заступа пуномоћник Бранко Колашек, адвокат из Београда, Скупштине удружења ликовних уметника Србије, Београд и Зорана Чалије, из Београда, ради утврђења ништавости, одлучујући по жалбама заступника првотуженог и пуномоћника првотуженог, изјављеним на пресуду Првог основног суда у Београду 46 П.1354/14 од 07.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 12.08.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе заступника првотуженог и пуномоћника првотуженог као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду 46 П.1354/14 од 07.12.2016. године, у ставу другом и четвртом изреке.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда у Београду Р.835/2019 од 06.06.2019. године, одређен је Виши суд у Јагодини за поступање у овом предмету.

Списи предмета Вишег суда у Београду Гж.2762/2017 су достављени овоме суду дана 09.08.2019. године и заведени под бројем Гж.810/19.

Пресудом Првог основног суда у Београду 46 П.1354/14 од 07.12.2016. године у ставу првом изреке утврђено је да је тужба повучена у односу на Скупштину удружења ликовних уметника Србије.

У ставу другом изреке усвојен је тужбени захтев па се утврђује апсолутна ништавост одлука Скупштине удружења ликовних уметника Србије од 21.12.2013. године и то : верификација нових чланова УЛУСА, разрешење дужности чланова Управног одбора УЛУСА, као и законског заступника УЛУСА Мирјане Денков-

Мравовић, разрешење програмског савета, верификација свих одлука Скупштине од 13.10.2012. године, као и одлука суда части од 15.10.2012. године, допуне и измене чланова 26 и 29 Статута УЛУСА, избор нових чланова за органе и тела УЛУСА, што је прво тужени Удружење ликовних уметника Србије дужно да призна и трпи.

У ставу трећем изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди апсолутна ништавост одлука Скупштине Удружења ликовних уметника Србије од 21.12.2013. године и то ближе набројаних у ставу другом изреке ове пресуде, што би трећетужени Зоран Чалија био дужан да призна и трпи као неоснован.

У ставу четвртом изреке обавезан је првотужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 78.800,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка преуде.

Против наведене пресуде су благовремено изјавили законски заступник првотуженог и пуномоћник првотуженог, побијајући исту у ставу другом и у ставу четвртом изреке, а пуномоћник првотуженог и у делу одлуке о трошковима поступка, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, предлажући да виши суд донесе одлуку у складу са жалбеним предлогима.

Поводом жалби заступника првотуженог и пуномоћника првотуженог виши суд је испитао ожалбену пресуду на основу одредбе чл. 386 ЗПП-а, па је након оцене навода и предлога у изјављењима жалбама, нашао да жалбе нису основане.

Из разлога ожалбене пресуде и стања у списима предмета произилази да је тужиља тужбеним захтевом тражила да суд у односу на првотуженог и трећетуженог утврди да су апсолутно ништаве одлуке Скупштине удружења УЛУСА од 21.12.2013. године које су ближе набројане у ставу другом и трећем изреке побијаје пресуде, што су првотужени УЛУСА и трећетужени дужни да признају и трпе, јер су исте донете на поновљеној варедној изборној Скупштини УЛУСА, која је заказана и одржана противно чл. 19 и чл. 26 Статута УЛУСА.

Тужени су оспорили тужбени захтев, наводећи да је варедна Скупштина одржана 21.12.2013. године у целости организована и одржана у складу са Статутом УЛУСА. Све одлуке које су донете имају правну снагу и производе одређено дејство.

Првостепени суд је на основу изведенih доказа, које је ценио на основу одредбе чл. 8 ЗПП-а утврдио као неспорно да је дана 21.12.2013. године, у Етнографском музеју у Београду одржана поновљена варедна Скупштина УЛУСА, на којој су од стране Скупштине донете одлуке побројане у ставу дугом и трећем изреке ове пресуде. Скупштина је сазвана на писани захтев. Петицију за сазивање варедне изборне Скупштине УЛУСА су потписала 154 члана удружења. Захтев за сазивање варедне изборне Скупштине поднет је од стране Ђорђа Арапића, Велизара Крстића, Зорана Чалије, Владете Стојића, Радета Марковића, Весне Марковић, Ивана Радовића, предајом истог УЛУСА дана 21.12.2013. године и исти је заведен под бројем 07-424, а уз захтев су пропложени потписи 154 члана удружења УЛУСА, са њиховим потписима и ЈМБГ-ом. На самој петицији је констатовано да су иницијативу за расписивање петиције подржали председник надзорног одбора Ђорђе Арапића, председник Вајарске секције Раде Марковић, председник Сликарске секције Ђорђе Остојић Вид.

Као спорно се појављује да ли је Скупштина сазвана на Статутом предвиђен начин, односно да ли је постојао писмени захтев најмање 5 % чланова УЛУСА, који су у време потписивања петиције имали статус активних чланова.

Одредбом чл. 26 Статута УЛУСА, поред осталог је предвиђено да Скупштину сазива председник Управног одбора УЛУСА, а у случају спречености његов заменик, на предлог Надзорног одбора УЛУСА или писменог захтева најмање 5 % чланова УЛУСА.

Одредбом чл. 19 Статута УЛУСА предвиђено је да уколико члан УЛУСА не испуњава своје материјалне обавезе према УЛУСУ дуже од две године, његова права и обавезе које произистичу из чланства мирују све до тренутка када ове обавезе измири. За време мировања чланства, члан нема права које произистичу из Статута и других општих аката.

Петицију за сазивање варедне Скупштине, која је приложена уз захтев за сазивање варедне изборне Скупштине УЛУСА од 21.12.2013. године садржи потписе 154 члана удружења, нечитко исписана имена и презимена ових чланова као и непотпуне, односно нечитко исписане ЈМБГ.

Према извештају УЛУСА од 11.01.2016. године и 29.08.2016. године, према приложеном списку уз петицију, 82 члана је у време подношења петиције за сазивање скупштине имало према Статуту редовно измирену обавезу плаћања чланирине.

Укупан број чланова УЛУСА у време потписивања петиције износио је око 2100 чланова, а приликом одржавања скупштине 21.12.2013. године од стране верификацијоне комисије је констатовано да је укупан број чланова УЛУСА 2449.

Закључак првостепеног суда је да нису били испуњени услови предвиђени одредбом чл. 26 ст.4 и 5 Статута УЛУСА за сазивање скупштине која је одржана дана 21.12.2013. године, јер писмени захтев за сазивање није потписан од најмање 5 % чланова УЛУСА и то чланова који су сходно чл. 19 Статута испуњавали своје материјалне обавезе према УЛУСУ у времену подношења петиције. Само 82 члана УЛУСА, који су потписали спорну петицију су испуњавали своје материјалне обавезе према УЛУСУ, па су по утврђењу суда једини они имали право да поднесу захтев за сазивање Скупштине, које право произистиче из њиховог чланства по претходно испуњеној материјалној обавези према УЛУСУ, а који број у односу на укупну број чланова у спорном периоду 2100 чланова не чини 5 % који је предвиђен Статутом, као неопходан услов за сазивање Скупштине.

С обзиром на то да првотужени није доказао да је спорна петиција потписана од свих чланова Надзорног одбора, а одредбом чл. 43 Статута је предвиђено да Надзорни одбор има 5 чланова, нити је доставио доказе на околност које у спорном периоду сачињавао Надзорни одбор, то није испуњен ни овај неопходан услов за сазивање седнице Скупштине.

Ценећи активну легитимацију тужиље за подношење тужбе, и благовременост тужбе суд је утврдио да су испуњени услови из чл. 20 Закона о удружењима, јер је тужиље у времену подношења тужбе била члан УЛУСА, што произилази из правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду П.3280/14 од 07.03.2016. године и да је тужба поднета благовремено, односно пре истека 15 дана од дана

доношења решења од стране Агенције за привредне регистре Бу.308/2014 од 20.01.2014. године, којим је у складу са одлуком спорне Скупштине брисана из регистра удружења, као заступник.

Одлуку у ставу другом изреке побијане пресуде суд је донео применом чл. 202 ст.1 ЗПП-а, јер је тужилац у току поступка повукао тужбу у односу на Скупштину УЛУСА. Одлука у ставу другом изреке суд је донео јер је на основу изведенih доказа тужиља доказала да је Скупштина УЛУСА од 21.12.2013. године сазвана противно Статуту УЛУСА, а самим тим је основан и захтев тужиље за утврђивање апсолутне ништавости одлука које је Скупштина донела на седници од 21.12.2013. године. Одлуку у ставу трећем изреке суд је донео налазећи да трећетужени Зоран Чалија није пасивно легитимисан с обзиром на то да је он био потписник петиције за сазивање седнице Скупштине, председавао је Скупштином од 21.12.2013. године и на основу одлуке Скупштине изабран за председника Управног одбора, а након тога је уписан у регистар удружења при АПР-у као заступник туженог. Међутим, трећетужени спорне одлуке није донео, већ Скупштина као орган УЛУСА, због чега је само првотужени пасивно легитимисан да призна и трпи ништавост наведених одлука свог органа.

За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Ожалбена пресуда није заснована ни на једној од битних повреда одредаба ЗПП-а из чл. 374 ст.2 тач.1 до 3, 5, 7 и 9, на које повреде овај суд пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом заступника првотуженог и пуномоћника првотуженог истиче да је ожалбена пресуда у потврђеном делу заснована на битној повреди из чл. 374 ст.2 тач.12 ЗПП, јер је изрека пресуде јасна, разумљива, образложение садржи разлоге о битним чињеницама који су у складу са стањем у списима и изведеним доказима.

Правилно је првостепени суд ценећи одредбе чл. 26 Статута удружења УЛУСАа, које се односе на то ко може предложити сазивање Скупштине утврдио да варедна седница Скупштине од 21.12.2013. године није созвана у складу са поменутом одредбом Статута.

Тачно је да је захтев за сазивање варедне седнице потписао председник Надзорног одбора, али првотужени није пружио доказе да је спорни захтев и петиција потписана од свих чланова Надзорног одбора којих има 5, нити је доставио доказе на околности које у спорном периоду сачињавао Надзорни одбор првотуженог.

Без утицаја је на правилност ожалбене пресуде су наводи из обе жалбе да је иницијатива за сазивање Скупштине била широко распрострањена и подржана, с обзиром на то да је одредбом чл. 26 Статута УЛУСА, изричito предвиђено на чији предлог може бити созвана седница Скупштине УЛУСА.

Супротно наводима из обе жалбе правилно је првостепени суд утврдио и о томе дао детаљне разлоге, да није био испуњен ни један ни други неопходан услов за сазивање Скупштине.

Правилно је од стране првостепеног суда примењено материјално право када је

утврђена ништавост одлука Скупштине УЛУСА донете на седници од 21.12.2013. године, с обзиром да су исте донете на седници Скупштине која је заказана и одржана противно Статуту УЛУСА.

Правилна је одлука о трошковима поступка , с обзиром на то да је тужиља у целости успела са тужбеним захтевом у односу на првотуженог , а одлука о трошковима парничног поступка је донета правилном применом одредаба чл. 153 и 154 ЗПП-а као и важеће Адвокатске тарифе.

Ни осталим наводима из жалби заступника и пуномоћника првотуженог се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде.

Са изнетих разлога Виши суд је на основу одредбе чл. 390 ЗПП-а одлучио као у изреци ове пресуде.

ВИШИ СУД У ЈАГОДИНИ, Гж.бр.810/19-дата 12.08.2020.године

